

DELEGERT KOMMISJONSFORORDNING (EU) 2021/931

2024/EØS/90/106

av 1. mars 2021

om utfylling av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 med hensyn til tekniske reguleringsstandarder som spesifiserer metoden for å identifisere derivattransaksjoner med én eller flere vesentlige risikodrivere med henblikk på artikkel 277 nr. 5, formelen for beregning av tilsynsbasert delta for kjøps- og salgsoptaksjoner som er tilordnet renterisikokategorien, og metoden for å avgjøre om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i den primære risikodriveren eller i den mest vesentlige risikodriveren i den aktuelle risikokategorien med henblikk på artikkel 279a nr. 3 bokstav a) og b), i standardmetoden for motpartscredittisiko(*)

EUROPAKOMMISJONEN HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte,

under henvisning til europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 av 26. juni 2013 om tilsynskrav for kredittinstitusjoner og verdipapirforetak og om endring av forordning (EU) nr. 648/2012⁽¹⁾, særlig artikkel 277 nr. 5 tredje ledd og artikkel 279a nr. 3 tredje ledd, og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) Institusjoner bør identifisere en derivattransaksjons risikodrivere ved å bestemme risikofaktorene som den aktuelle transaksjonens kontantstrøm er avhengig av. For å sikre at institusjoner følger en harmonisert metode for denne identifiseringen, bør de minst vurdere risikofaktorene som er oppført i tredje del avdeling IV kapittel 1a avsnitt 3 i forordning (EU) nr. 575/2013.
- 2) Metoden for å identifisere derivattransaksjoner med bare én vesentlig risikodriver, med sikte på å tilordne disse derivattransaksjonene den relevante risikokategorien, bør være enkel for alle tilfeller der derivattransaksjonens primære og eneste vesentlige risikodriver umiddelbart er synlig ut fra transaksjonens art og kontantstrømmer.
- 3) Rentebytteavtaler mellom ulike valutaer brukes av institusjoner for å sikre valutarisikoen som oppstår som følge av finansiering eller investering i utenlandsk valuta. Selv om slike transaksjoner i hovedsak er avhengige av valuta-risikodrivere, kan de også være avhengige av andre risikodrivere, for eksempel renterisikodrivere. Ettersom markedserfaring likevel viser at virkningen av disse andre risikodriverne svært ofte er uvesentlig for disse bestemte transaksjonstypene, bør dette, dersom en transaksjon hører inn under denne typen, være tilstrekkelig for å identifisere slike transaksjoner som derivattransaksjoner med bare én vesentlig risikodriver.
- 4) Uavhengig av en derivattransaksjons art og kontantstrømmer bør de rentesatsene som benyttes til å diskontere transaksjonens kontantstrømmer («diskonteringsrenten»), ikke anses som en vesentlig risikodriver. Det ville være uforholdsmessig og belastende å kreve at institusjoner skal ta hensyn til diskonteringsrenten i metoden for å identifisere derivattransaksjoner med bare én vesentlig risikodriver, ettersom empirisk erfaring viser at den risikodriveren vanligvis har en mer begrenset virkning på verdien av derivattransaksjoner enn de andre risikodriverne som deres kontantstrømmer er utledet fra.
- 5) For derivattransaksjoner som har mer enn én risikodriver, bør institusjoner ta hensyn til det underliggende instrumentets følsomheter og volatilitet for å identifisere de risikodriverne som er vesentlige i hver risikokategori, og den mest vesentlige av disse risikodriverne i hver risikokategori.
- 6) For derivattransaksjoner som har mer enn én risikodriver, og der disse risikodriverne er knyttet til ulike risikokategorier, er det kanskje ikke mulig å avgjøre hvilke av disse risikodriverne som er vesentlige, selv etter at det er tatt hensyn til følsomhetene og volatiliteten til transaksjonens underliggende instrument. I slike tilfeller bør institusjonene, som en enkel og konservativ alternativ metode, vurdere alle risikodriverne i transaksjonen som vesentlige og følgelig tilordne derivattransaksjonen de risikokategoriene som tilsvarer disse risikodriverne, på grunnlag av de mest vesentlige risikodriverne i hver risikokategori.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 204 av 10.6.2021, s. 7, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 141/2022 av 29. april 2022 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 61 av 22.9.2022, s. 94.

⁽¹⁾ EUT L 176 av 27.6.2013, s. 1.

- 7) Metoden for å identifisere derivattransaksjoner med bare én vesentlig risikodriver bør bare utføres ved inngåelsen, når slike derivattransaksjoner ved inngåelsen er blitt identifisert som å ha bare én risikodriver, fordi denne ene risikodriveren er en grunnleggende egenskap ved disse transaksjonene og derfor ikke forventes å endre seg. Dersom det ved inngåelsen fastslås at derivattransaksjoner har mer enn én risikodriver, bør prosessen for å identifisere de vesentlige og mest vesentlige av disse risikodriverne utføres hvert kvartal, slik at eventuelle endringer i disse transaksjonene på en hensiktsmessig måte kan gjenspeiles i tilordningen av de nevnte derivattransaksjonene til de relevante risikokategoriene.
- 8) I henhold til artikkel 279a nr. 3 bokstav a) i forordning (EU) nr. 575/2013 skal formelen som skal brukes til å beregne tilsynsbasert delta for kjøps- og salgsoptioner, når de tilordnes renterisikokategorien, og som er forenlig med markedsvilkår der renter kan være negative, fastsettes i samsvar med den internasjonale utviklingen av regelverk. Den 22. mars 2018 offentliggjorde Basel-komiteen for banktilsyn (BCBS)⁽²⁾ svar på vanlige spørsmål om Basel III-standardmetoden for å måle motpartskredittrisikokoesponeringer, der det forklares at tilsynsbasert delta for renteoptioner i tilfeller med negativ rente bør fastsettes i samsvar med en bestemt formel, der en lambda-forskyvning (λ -forskyvning) anvendes på spot- eller terminrenten og på innløsningskursen for optionen som benyttes i denne formelen, for å sikre at spot- eller terminrenten og optionens innløsningskurs er positiv.
- 9) For å gjøre spot- eller terminrenten og optionens innløsningskurs positiv, bør λ -forskyvningen være stor nok til at institusjonene kan beregne en transaksjons tilsynsbaserte delta i samsvar med formelen fastsatt i artikkel 279a nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, men samtidig liten nok til ikke å skape unødvendig skjevhet i resultatet av beregningen av tilsynsbasert delta.
- 10) Den tilsynsbaserte volatiliteten, som er en av parametrene for beregningen av tilsynsbasert delta, bør bestemmes i lys av den bestemte formelen for beregning av tilsynsbasert delta for salgs- og kjøpsoptioner i renterisikokategorien. I den forbindelse anses verdien av den tilsynsbaserte volatiliteten for salgs- og kjøpsoptioner i renterisikokategorien som fastsatt i de internasjonale standardene vedtatt av Basel-komiteen for banktilsyn, å være egnet for bruk i henhold til unionsretten.
- 11) For å gjøre det mulig for institusjoner å avgjøre om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i den primære risikodriveren, i en vesentlig risikodriver eller i den mest vesentlige risikodriveren i en gitt risikokategori, bør det fastsettes hvilke opplysninger om en transaksjon som institusjoner bør anvende for å ta en slik avgjørelse. For å unngå unødige byrder for institusjonene bør de tillates å benytte de samme opplysningene som de bruker for å identifisere vesentlige risikodrivere.
- 12) Denne forordningen bygger på utkastet til tekniske reguleringsstandarder som Den europeiske banktilsynsmyndighet har framlagt for Kommisjonen.
- 13) Den europeiske banktilsynsmyndighet har holdt åpne offentlige høringer om utkastet til tekniske reguleringsstandarder som ligger til grunn for denne forordningen, analysert de mulige tilknyttede kostnadene og fordelene samt innhentet uttalelse fra interessentgruppen for bankvirksomhet opprettet i samsvar med artikkel 37 i forordning (EU) nr. 1093/2010⁽³⁾.

⁽²⁾ «Frequently asked questions on the Basel III standardised approach for measuring counterparty credit risk exposures», 22. mars 2018.

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010 av 24. november 2010 om opprettelse av en europeisk tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet), om endring av beslutning nr. 716/2009/EF og om oppheving av kommisjonsbeslutning 2009/78/EF (EUT L 331 av 15.12.2010, s. 12).

VEDTATT DENNE FORORDNINGEN:

KAPITTEL 1

Metode for å identifisere transaksjoner med bare én vesentlig risikodriver, transaksjoner med mer enn én vesentlig risikodriver og for å identifisere de mest vesentlige av disse risikodriverne

Artikkel 1

Metode for å identifisere en derivattransaksjons risikodrivere

1. Med henblikk på å identifisere transaksjoner med bare én vesentlig risikodriver og transaksjoner med mer enn én vesentlig risikodriver skal institusjoner, ved hver transaksjons inngåelse, identifisere alle risikodriverne for transaksjonen ved å bestemme de risikofaktorene som den aktuelle transaksjonens kontantstrømmer er avhengige av, idet det tas hensyn til minst risikofaktorene omhandlet i artikkel 325I–325q i forordning (EU) nr. 575/2013. Risikofaktorene identifisert av institusjonene skal være transaksjonens risikodrivere.
2. Institusjonene skal ikke anse de renterisikofaktorene som benyttes til å diskontere transaksjonens kontantstrømmer, som transaksjonens risikodrivere.

Artikkel 2

Metode for å identifisere transaksjoner med bare én vesentlig risikodriver

1. Etter at alle risikodrivere for en transaksjon er identifisert i samsvar med artikkel 1, skal institusjoner ved inngåelsen av hver transaksjon identifisere transaksjoner med bare én vesentlig risikodriver ved å anvende følgende:
 - a) Dersom transaksjonens kontantstrømmer avhenger utelukkende av én risikodriver som tilhører en av risikokategoriene nevnt i artikkel 277 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, skal institusjonene identifisere denne risikodriveren som den eneste vesentlige risikodriveren for denne transaksjonen.
 - b) Dersom transaksjonens kontantstrømmer avhenger av mer enn én risikodriver, og dersom institusjonene har identifisert bare én risikodriver for transaksjonen som vesentlig, enten med metoden fastsatt i artikkel 4 nr. 3 eller med metoden fastsatt i artikkel 4 nr. 4, skal institusjonene identifisere denne risikodriveren som den eneste vesentlige risikodriveren for denne transaksjonen.
2. Som unntak fra nr. 1 kan institusjoner, for rentebytteavtaler mellom ulike valutaer som omhandlet i nr. 2 bokstav a) i vedlegg II til forordning (EU) nr. 575/2013, identifisere valutarisikodriveren som den eneste vesentlige risikodriveren for transaksjonen.

Artikkel 3

Metode for å identifisere transaksjoner med mer enn én vesentlig risikodriver

Ved anvendelse av artikkel 277 nr. 3 i forordning (EU) nr. 575/2013 skal institusjoner identifisere alle andre transaksjoner enn dem som er omhandlet i artikkel 2, som transaksjoner med mer enn én vesentlig risikodriver.

Artikkel 4

Metode for å identifisere de vesentlige risikodriverne og den mest vesentlige av disse risikodriverne

1. Når alle risikodriverne for en transaksjon er identifisert i samsvar med artikkel 1, og dersom transaksjonens kontantstrømmer avhenger av mer enn én risikodriver, skal institusjonene identifisere de vesentlige risikodriverne og den mest vesentlige av disse risikodriverne ved å anvende en av metodene fastsatt i nr. 2, 3 og 4, alt etter hva som er relevant.

2. Institusjoner skal anvende følgende trinn ved transaksjonens inngåelse:
- De skal anse alle risikodriverne for transaksjonen som er blitt identifisert etter framgangsmåten omhandlet i artikkel 1, som vesentlige risikodrivere.
 - De skal for hver risikokategori som tilsvarer disse vesentlige risikodriverne, identifisere den risikodriveren som tilsvarer det høyeste tillegget for risikokategorien blant dem som er omhandlet i artikkel 280a–280f i forordning (EU) nr. 575/2013, som den mest vesentlige risikodriveren.

3. Institusjoner skal anvende følgende trinn ved transaksjonens inngåelse og deretter minst hvert kvartal:

- De skal beregne deltarisikofølsomhetene i samsvar med artikkel 325r i forordning (EU) nr. 575/2013 for hver risikodriver identifisert i samsvar med artikkel 1 i denne forordningen.
- De skal beregne de vektete følsomhetene etter formelen fastsatt i artikkel 325f nr. 6 i den nevnte forordningen på grunnlag av følsomhetene beregnet i samsvar med bokstav a).
- De skal for hver av risikokategoriene omhandlet i artikkel 277 nr. 1 i den nevnte forordningen beregne det risikoklassespesifikke kravet til ansvarlig kapital for markedsrisiko etter formelen fastsatt i artikkel 325f nr. 8 i den nevnte forordningen, på grunnlag av alle de vektete følsomhetene omhandlet i bokstav b) for risikodrivere som er tilordnet den risikokategorien.
- De skal rangere alle de risikoklassespesifikke kravene til ansvarlig kapital for markedsrisiko som er omhandlet i bokstav c), fra det største til det minste målt i absolutte tall for å oppnå en monotont synkende rekkefølge av oppføringer, der oppføring a_1 er det største absolutte tallet, a_2 er det nest største absolutte tallet og så videre.
- De skal for hver oppføring a_i som er beregnet og rangert i samsvar med bokstav d), og i den rekkefølgen som følger av rangeringen, kontrollere om følgende vilkår er oppfylt:

$$\frac{\sum_{j=1}^i a_j}{\sum_{k=1}^6 a_k} < Y\%$$

der

i = indeksen som betegner risikokategoriene omhandlet i artikkel 277 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, rangert i samsvar med bokstav d) og i den rekkefølgen som følger av denne rangeringen,

$Y\% = 60\%$.

- Følgende risikodrivere skal anses som vesentlige:
 - De risikodriverne som tilsvarer risikokategoriene som vilkåret fastsatt i bokstav e) i dette nummeret er oppfylt for.
 - De risikodriverne som tilsvarer den første risikokategorien som dette vilkåret ikke er oppfylt for.
- De skal for hver av risikokategoriene som tilsvarer risikodrivere som ikke er vesentlige i samsvar med bokstav f), kontrollere om følgende vilkår er oppfylt av den tilsvarende oppføringen a_i :

$$\frac{a_i}{\sum_{k=1}^6 a_k} \geq Z\%$$

der

i = indeksen som betegner risikokategoriene omhandlet i artikkel 277 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, rangert i samsvar med bokstav d) og i den rekkefølgen som følger av denne rangeringen, og som tilsvarer risikodrivere som ikke er vesentlige i samsvar med bokstav f),

$Z\% = 30\%$.

- I tillegg til de vesentlige risikodriverne identifisert i samsvar med bokstav f) skal de også anse de risikodriverne som tilsvarer risikokategoriene som vilkåret fastsatt i bokstav g) er oppfylt for, som vesentlige risikodrivere.

- i) De skal for hver av risikokategoriene omhandlet i bokstav f) og h) anse risikodriveren som tilsvarer den høyeste absolutte verdien av de vektete følsomhetene omhandlet i bokstav b), som den mest vesentlige risikodriveren for den risikokategorien.
4. Institusjoner som enten oppfyller vilkårene i artikkel 94 nr. 1 i forordning (EU) nr. 575/2013 eller er unntatt fra rapporteringskravet i samsvar med artikkel 325a nr. 1 i den nevnte forordningen, kan identifisere den mest vesentlige risikodriveren ved å anvende følgende trinn ved transaksjonens inngåelse og deretter minst hvert kvartal:
- a) De skal beregne tilleggene for risikokategorien som omhandlet i artikkel 280a–280f i forordning (EU) nr. 575/2013, alt etter hva som er relevant, for hver risikodriver som er identifisert i samsvar med artikkel 1. Dersom mer enn én risikodriver identifisert i samsvar med artikkel 1 er tilordnet samme risikokategori, skal institusjonene ved anvendelse av bokstav b) beholde den risikodriveren i risikokategorien som tilsvarer det høyeste tilleggget for den aktuelle risikokategorien.
- b) De skal anvende trinnene fastsatt i nr. 3 bokstav d)–h), der oppføringene som benyttes i disse trinnene, skal være basert på tilleggene for risikokategorien beregnet i samsvar med bokstav a) i dette nummeret.
- c) De skal identifisere de vesentlige risikodriverne identifisert som følge av metoden omhandlet i bokstav b) som de mest vesentlige risikodriverne i de relevante risikokategoriene.

KAPITTEL 2

Formel som skal brukes til å beregne tilsynsbasert delta for kjøps- og salgsopsjoner tilordnet renterisikokategorien og tilsynsbasert volatilitet som er hensiktsmessig for denne formelen, og metode for å avgjøre om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i den primære risikodriveren eller i den mest vesentlige risikodriveren i en gitt risikokategori

Artikkel 5

Formel for å beregne tilsynsbasert delta for kjøps- og salgsopsjoner tilordnet renterisikokategorien og tilsynsbasert volatilitet som er hensiktsmessig for denne formelen

1. Institusjoner skal beregne tilsynsbasert delta (δ) for kjøps- og salgsopsjoner, når de tilordnes renterisikokategorien, som er forenlig med markedsvilkår der renter kan være negative, på følgende måte:

$$\delta = \text{sign} \cdot N \left(\text{type} \cdot \frac{\ln \left(\frac{(P + \lambda)}{(K + \lambda)} \right) + 0,5 \cdot \sigma^2 \cdot T}{\sigma \cdot \sqrt{T}} \right)$$

der

$$\text{type} = \begin{cases} -1 & \text{dersom transaksjonen er en salgsopsjon} \\ +1 & \text{dersom transaksjonen er en kjøpsopsjon} \end{cases}$$

$$\text{sign} = \begin{cases} -1 & \text{dersom transaksjonen er en solgt kjøpsopsjon eller en kjøpt salgsopsjon} \\ +1 & \text{dersom transaksjonen er en solgt salgsopsjon eller en kjøpt kjøpsopsjon} \end{cases}$$

$N(x)$ = den kumulative fordelingsfunksjonen for en standard normalfordelt tilfeldig variabel som gjenspeiler sannsynligheten for at en normalfordelt tilfeldig variabel med middelvei lik null og varians lik 1 er mindre enn eller lik «x»,

P = spot- eller terminprisen på opsjonens underliggende instrument,

K = innløsningskursen for opsjonen,

T = opsjonens utløpsdato, uttrykt i år ved hjelp av den relevante bankdagskonvensjonen,

λ = forskyvningen som er tilstrekkelig til at både P og K blir positive, fastsatt i samsvar med nr. 2,

σ = opsjonens tilsynsbaserte volatilitet fastsatt i samsvar med nr. 3.

2. Ved anvendelse av nr. 1 skal institusjoner beregne forskyvningen (λ) for alle kjøps- og salgsopsjoner på følgende måte:

$$\lambda_j = \max(\text{terskel} - \min(P_j, K_j), 0)$$

der

P_j = spot- eller terminprisen på det underliggende instrumentet for opsjon j ,

K_j = innløsningskursen for opsjon j ,

$\text{Terskel} = 0,10 \%$.

3. Ved anvendelse av nr. 1 skal institusjoner fastsette opsjonens tilsynsbaserte volatilitet på grunnlag av transaksjonens risikokategori og arten av underliggende instrument for opsjonen i samsvar med følgende tabell:

Tabell

Risikokategori	Underliggende instrument	Tilsynsbasert volatilitet
Rente	Alle	50 %

Artikkel 6

Metode for å avgjøre om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i den primære risikodriveren eller i den mest vesentlige risikodriveren i en gitt risikokategori

Institusjoner skal avgjøre om en transaksjon er en lang eller kort posisjon i den primære risikodriveren eller i den mest vesentlige risikodriveren i en gitt risikokategori ved å anvende en av følgende metoder:

- De skal beregne deltarisikofølsomheten til disse risikodriverne i samsvar med artikkel 325r i forordning (EU) nr. 575/2013 og identifisere transaksjonen som en lang posisjon i en risikodriver når den tilsvarende deltarisikofølsomheten er positiv, eller som en kort posisjon når den tilsvarende deltarisikofølsomheten er negativ.
- De skal vurdere strukturen til transaksjonenes kontantstrømmer med hensyn til hvor avhengig den er av denne risikodriveren, eller transaksjonens sikringsformål med hensyn til denne risikodriveren, og på grunnlag av den vurderingen identifisere transaksjonen som enten en lang eller kort posisjon.

Artikkel 7

Ikrafttredelse

Denne forordningen trer i kraft den 20. dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Denne forordningen er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel 1. mars 2021.

For Kommisjonen

Ursula VON DER LEYEN

President